

Română – Romanian

Ce este posibil ...

De John Shortell

Copyright © 2004-2020 21

Aceasta este o poveste care te va surprinde și poate chiar te va chinui să accepți ceea ce s-a întâmplat de fapt. Dacă ai experimentat un „miracol ca” tine eveniment , sau a fost martor la unul , acum știi că nu ești singur și este 'e ok să vorbim despre asta. Multe dintre aceste minuni se întâmplă și oamenii le resping din cauza atitudinii celor din jur. Am fost binecuvântată cu o mamă care credea în minuni și care a încurajat asta în mine.

Asta nu e t doar o poveste, " e o oportunitate pentru tine de a învăța că orice este posibil în propria viață. Prin poveste, voi vorbi despre ceea ce am învățat și despre cum am ajuns să pot practica și dezvolta aceste abilități , pe care cred că le avem cu toții.

Nu am ghicit doar ce era nevoie , deși la începutul vieții mele am avut încredere în ceea ce știam intuitiv și la vârsta de 28 de ani am început să mă antrenez activ , să practic și să dezvolt aceste abilități până la punctul în care această poveste nu era doar posibilă , ci poate, poate, chiar inevitabil . Intenția mea este să vă arăt că puteți învăța aceste abilități și puteți crea schimbări în viața dvs., indiferent de circumstanțele în care vă aflați .

Dacă sunteți interesat să recâștigați controlul asupra vieții și circumstanțelor dvs., citiți mai departe și luați legătura cu mine, astfel încât să putem începe procesul și pentru dvs. Dacă deja se află în controlul de tot și este neted navigatie pentru tine , atunci esti ca mine. Nu căutam nimic asemănător cu ceea ce ofer aici , pentru că aveam deja succes și îmi făceam deja minuni mai mici în viața mea. Ceea ce am realizat este că ceea ce mi sa oferit atunci când am fost 28 permit d - mi ușor alții învețe să facă exact ceea ce fac eu. O mare parte din viața mea , aş vorbi despre asta la alții și nu au fost într - un loc pe care ei au acceptat sau înțeles ce am fost de partajare despre. Poate și tu asta. Cu unii dintre noi, lecția noastră este să devenim mai buni împărtășind altora ceea ce știm deja. Pentru unii dintre voi învățarea acestor informații pentru dvs. este prioritatea .

Ceea ce este pentru tine, te asigur că există valoare aici pentru tine, chiar dacă doar pentru a sparge gheața, lucrurile pe care le credeam imposibile sunt de fapt posibile și chiar pot deveni probabile ...

Ok, așa că povestea este că am adormit la volanul mașinii mele și am fugit într-un cap de stâlp și în seara aceea am ajuns în unitatea de terapie intensivă, iar personalul medical nu se aștepta să trăiesc noaptea. A doua zi a vrut să-mi scoată 1,5 din plămâni și alte organe ... 2,5 zile mai târziu am ieșit din spital fără intervenție chirurgicală.

Asa de

Ce este posibil când

- Îmi cunosc propriul scop
- Am încredere în mine până în punctul în care sunt dispus să-mi urmez pasiunea și dorința inimii și îmi prețuiesc propria sensibilitate și inspirații

Viața înainte de accidentul auto

Pentru mine întreaga viață am știut că voi fi ajutat oamenii încredere în ei înșiși și intuiția lor interioară. Am început o afacere învățându-i oamenii de unde au venit, unde se duc și de ce sunt aici, înțelegându-se spiritual. Am avut predat această dată parte încă din anul 1987 .

În loc să dezvolt această afacere spirituală , m-am distras și am început o altă afacere . Când afacerea mea era în creștere și a început cu adevărat, a fost pentru că m-am concentrat să ajut oamenii cu sănătatea lor în timp ce lucrez cu sârguință la propria mea sănătate. Luam suplimente nutritive incredibil de puternice și împărtășeam tuturor rezultatele mele (care ar fi putut fi rezultatul acestor suplimente) .

După ce am început să iau aceste suplimente, lucrurile păreau să înceapă să se schimbe în corpul meu. Am învățat mult timp în urmă , atunci când cineva este de a lua suplimente și ei nu sunt observate nici o diferență , atunci suplimentele ar putea fi insuficient pentru că necesitățile persoanei. Urmărind viața oamenilor de schimbare, și a se vedea ING le părând să -și recapete sănătatea și să scapi din ei înșiși de durere, că au ajuns să accepte pur și simplu, a fost foarte inspirat pentru mine. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în durere și nimeni nu a fost în măsură să explice câteva adevăruri simple, care, atunci când le-am pus în aplicare, au făcut o mare diferență pentru sănătatea mea. Atunci m-am concentrat foarte mult pe ajutarea celor care au vrut vreodată ajutorul.

Mi-am făcut o promisiune că, atunci când venitul meu rezidual din această afacere de sănătate va ajunge la 5000 de dolari pe lună, mă voi întoarce pentru a-i ajuta pe oameni să se înțeleagă pe ei înșiși spiritual și călătoria ir prin viață. Veniturile mele au continuat să crească mult peste 10.000 de dolari pe lună și mi-am uitat promisiunea. Întregul meu accent devenise generarea de venituri mai mari. Cumva am început să ascult oamenii din jurul meu al căror accent în viața lor a fost banii. Nu mi-am dat seama că sunt departe de ceea ce **am** vrut să fac cu viața **mea** .

Cât de des se întâmplă ca ceea ce strigă inimile noastre să amânăm până se întâmplă altceva. Pentru majoritatea oamenilor de astăzi, acest lucru este adesea legat de bani.

Atunci a fost ...

Accident auto 29 iunie 2003

Facilitam o tabără de conducere pentru liderii din afacerea noastră de sănătate în acel weekend în mediul rural. Toată lumea era obosită și se îndrepta spre acasă duminică la mijlocul după-amiezii.

Am plecat cam la ora 16, când aveam o întâlnire pe drumul spre casă pentru a lua cina cu niște clienți. Lynette (soția mea de atunci), Helen (sora mea) și alții au continuat să insiste că am pe cineva să călătorească cu mine să-mi țină companie. Aveam foarte clar că trebuia să merg singur.

Am plecat cu mari duhuri, foarte încântat de munca pe care am făcut-o în weekend. Weekendul a fost despre a ajuta oamenii să fie responsabili pentru succesul lor și să-și dea seama că au control asupra rezultatelor din viața lor.

Am ajuns într-un oraș la aproximativ o oră în călătoria de trei ore și mă simțeam foarte obosit și somnoros. De cealaltă parte a acestui oraș am adormit la volan. Se pare că era cineva care urmărea și mi-au spus că am început să șteș, dar am rămas pe marginea drumului și, de asemenea, am început să încetinesc.

Mașina mea a trecut peste drum prin traficul care se apropia și când am lovit șanțul de cealaltă parte a drumului, airbagul s-a umflat și m-am trezit. Când airbagurile se umflă, mașina se umple cu o pulbere albă și așa că nu am putut vedea nimic. Nu puteam să-mi dau seama de ce nu vedeam nimic.

Pentru că nu vedeam nimic, nu aveam idee unde să conduc mașina și am lovit un buturug de-a lungul ușii din dreapta, am condus mai mult spre stânga și apoi am lovit un terasament cu o țevă în ea (o alee) și cele două anvelope din față au suflat. Am lovit apoi un stâlp de poartă din dreapta și m-am întors mai la stânga. Am simțit că mașina mergea de-a lungul unui terasament mare îndreptându-se în jos. Aceasta a fost o scurgere profundă în „V”. Eram în fundul scurgerii, îndreptându-mă de-a lungul ei.

Praful airbag-ului coborâse suficient pentru ca să văd stâlpul de electricitate venind în fața mea ... foarte repede. Am încercat să mă îndepărtez și mașina nu a răspuns deloc la volan (am aflat mai târziu că anvelopele aruncaseră aer).

În clipa în care am văzut stâlpul ridicându-se, viața mi-a trecut fulgerător peste ochi. I-am văzut pe Lynette (pe atunci soție) și pe Amber (Fiica de 3 ani) și scopul meu și am știut că nu era timpul meu să mor.

Le-am spus îngerilor mei cu emfază
„Nu-i așa, vremurile mele nu se ridică!”

În clipa în care am spus asta, o lumină albă a intrat în mașină de sus și m-a înconjurat într-un vârtej și m-a înfășurat într-un cocon de energie de protecție. În același timp, mi s-a oferit o viziune a mașinii care s-a lovit în stâlp și a venit să mă odihnesc cu mine în ea și apoi să mă plimb în fața mașinii cu doi bărbați care ajută, unul de fiecare parte a mea. Știam atunci că aș fi în regulă.

M-am relaxat și m-am predat accidentului, știind că aș fi în regulă. ***Nu mi-a fost frică deloc și am avut încredere deplină.***

Am rămas conștient tot timpul și, pe măsură ce mașina s-a odihnit, am știut că rănilor mele la piept erau grave, dar nu mi-am permis nici măcar o fracțiune de secundă să mă gândesc că voi muri. Am avut încredere în viziunea pe care am primit-o de la echipa mea de ajutoare spirituale ale mele care mă îndepărtau de accident și mă simțeam bine.

Mașina a lovit stâlpul (poliția a estimat 85 km / oră) în centrul părții din față a mașinii și apoi a venit să se odihnească. Persoana care mă urmărea a spus că am accelerat în stâlp. Se pare că acest lucru se întâmplă deoarece oamenii nu își dau seama că au împins acceleratorul, nu frâna.

Mașina s-a odihnit și m-am străduit disperat să-mi bag aer în plămâni. A fost ca și cum am fi înfășurat (mai târziu am aflat că plămâniile îmi umpleau de sânge).

Nu era sânge nicăieri. De fapt, singura tăietură pe care am primit-o de la accident a fost o mică tăietură pe tibia mea dreaptă, care a picurat doar un centimetru de sânge.

Doi bărbați au venit alergând lângă mine și am strigat că mașina arde (praful din airbag arăta ca un fum) au încercat să deschidă ușa mașinii și au fost aruncați înapoi de la șocurile electrice.

Ne-am gândit că mașina a fost electrificată de bateria mașinii.

Acum am putut respira mici.

Am luat cu grijă o rolă de numerar de 700 de dolari pe care o aveam în consolă și pe telefonul meu mobil.

Au încercat de nenumărate ori să deschidă ușa până când au deschis ușa șoferilor, punând degetele în partea de sus a ușii unde se flambase și apoi au tras. În tot timpul în care țineau ușa, se confruntau cu șocuri electrice. Fiecare panou al mașinii se flambase. Mașina era destul de scurtă! Ușa șoferului fusese, de asemenea, deteriorată de un ciot în șanț.

Odată ce ușa a fost deschisă, au spus că nu atingeți nicio parte metalică. Așa că m-am răsucit foarte atent mișcându-mă centimetru cu centimetru și am ieșit singur. Cei doi bărbați au luat câte un braț și m-au ghidat în fața mașinii în care mă așezam. Acest lucru s-a întâmplat la fel ca viziunea pe care am avut-o.

Știam în inima mea că, dacă mă așez, aș muri. Știam că dacă stau așezat, aș fi în regulă. M-am așezat cu genunchii în sus și mâinile ținându-mi pieptul și capul aplecat în față. În momentul în care m-am așezat, am început să-mi canalizez energia în corpul meu și am văzut în minte totul din interior care se repară mai bine decât înainte. În fiecare secundă eram concentrat pe meseria de a-mi reconstrui corpul.

Mașinile opreau peste tot.

Airbag-urile sunt ineficiente într-un accident de coliziune multiplă, deoarece se desfășoară cu primul impact, care în situația mea era șanțul și nu atunci când aveam nevoie de el. Airbagul era atunci inutil când am lovit stâlpul (de fapt, erau șuruburi care ieșeau din volan unde l-am lovit).

Duminica după-amiaza era ora 17 seara, iarna, încă puțină lumină, dar era frig, acoperit cu o briză rece care sufla.

Oamenii au venit alergând peste.

O femeie a venit ghemuit lângă mine și a spus că este asistentă. Mi-a pus mai multe întrebări, pe care îmi amintesc că am spus că sunt ok, dar mă doare foarte mult și că am probleme cu respirația.

Cineva a pus o „pătură spațială” de argint în jurul meu pentru căldură. Briza rece îmi sufla pe spate.

Lynette călătorea cam cu o oră în spatele meu, așa că știam că trebuie să o sun. Știam, de asemenea, că nu se află încă în gama mobilă. În mașina ei erau Amber, April (fiica vitregă) și sora mea Helen, care era foarte însărcinată cu gemeni.

Am sunat și am lăsat un mesaj,

„Bună scumpo, doar să-ți spun că am avut un pic de prang și mă duc la spital pentru un control. Totul e bine.”

L-am sunat apoi pe Michael, un prieten apropiat al meu, care se afla în tabără și care locuia în orașul pe care tocmai am trecut-o, care era la doar 10 minute distanță.

Am sunat și am spus:

„Michael, am avut un accident de mașină grav și am nevoie de ajutorul tău. Lynette va fi în curând aici și am nevoie de tine aici când va ajunge aici, sunt la o astfel de oprire.”

Michael a ajuns la fața locului în aproximativ 10 minute

L-am rugat pe Michael să-i caute pe cei doi bărbați care m-au scos din mașină pentru că am vrut să le mulțumesc. Michael s-a întors la mine și mi-a spus că NOBODY ar fi trebuit să atingă mașina, deoarece stâlpul pe care l-am lovit transporta 66.000 de volți și că izolatoarele s-au rupt, iar cele 3 fire erau scurtcircuitate pe stâlp și prin mașină. El a spus că oricine ar atinge mașina va muri probabil.

S-a deplasat prin mulțime și i-a întrebat pe toți dacă știau cine sunt cei doi tipi care m-au scos. Nu le-a găsit și oamenii au spus că nimeni nu a părăsit locul accidentului.

Poliția a sosit și m-a întrebat dacă sunt singur în mașină. Am spus automat „Nu”, fără să mă gândesc deloc de ce mă întrebau. Au plecat și s-au întors și m-au întrebat din nou dacă sunt singur în mașină și din nou am spus „Nu”. S-au întors a treia oară și au întrebat cu o îngrijorare considerabilă în voce „a fost cineva în mașină cu tine?”. Mi-am dat seama de ce mă întrebau în timp ce căutau un corp. Am fost surprins că am spus Nu și acum am spus „Nu, nu era nimeni în mașină cu mine”.

A sosit Ambulanța.

Ofițerul de ambulanță mi-a pus câteva întrebări. Apoi a decis că trebuie să merg la spitalul major din cel mai apropiat oraș

Ofițerii ambulanței au încercat să mă așeze pe scaunul coloanei vertebrale. M-au mutat doar cu 2 cm înapoi și am strigat să mă opresc. Durerea a fost incredibilă și știam că nu mă pot coborî așa din cauza tensiunii din corp. Apoi m-au mutat din nou în poziție verticală.

Trebuia să-mi țin corpul strâns pentru a-l proteja cu coastele evidente rupte. Știam că dacă mă vor coborî așa cum intenționau să se întâmple ceva teribil, că poate duce chiar la moartea mea.

În cap mi-am întrebat îngerii „ce voi face?”

Îngerii mei au spus că trebuie să fiu ferm și să preiau și să le spun ce să facă. Îngerii Mei mi-au spus: „Repețați oamenilor ceea ce vă spunem noi”.

Așa că i-am repetat ferm ferm omului ambulanței ceea ce îmi spuneau îngerii mei, dar nu-i spuneam de unde vin instrucțiunile,

„Aceasta este ceea ce vom face, câțiva bărbați vor ține vertical coloana vertebrală în sus de spatele meu și vor continua să împingă din ce în ce mai tare până când voi fi capabil să-mi relaxez toți mușchii (care erau extrem de strânși de a-mi ține corp împreună) și aș permite consiliului să-mi ia toată greutatea. Când mă simt relaxat și îmi dau drumul mușchilor, aș fi așezat complet pe tablă. Apoi, pe semnalul meu, puteți începe să coborâți placa foarte încet și lin, astfel încât să nu-mi strâng din nou mușchii. Odată ce sunt coborât, atunci mă puteți trece de-a lungul bordului. Aceasta va dura aproximativ 15 minute ”

M-am reunit mental, lăsând să plec în acest moment, a trebuit să am încredere în acești bărbați și îngerii mei. Știam că îmi pun viața în mâinile lor. Au făcut acest lucru și am spus să începem să cobor eu și placa, dar trebuie să fie netedă și lentă! A durat o vreme. Odată ce am fost coborât, le-am spus să mă învârtă pe bord.

Au făcut asta și apoi m-au ridicat pe cărucior.
Paramedicul de sex masculin a venit în spate cu mine.

Odată ajuns în Ambulanță a spus că avea să-mi dea morfină și eu am spus „Nu”.
M-a întrebat „nu te doare?” Am spus „durere de parcă nu ți-ai putea imagina, durere incredibilă”.
„De ce nu vrei morfină?” el a întrebat.

I-am răspuns: „Durerea este singurul lucru care mă împinge pe planeta Pământ. Am KN o w în inima mea că , dacă am avut morfină că aș derivă pur și simplu off în moarte. Am kn o w durerea i s mă ține la pământ pe pământ, menținându - mă prezent la faptul că eu încă ha , am un corp fizic“.

„Vreau să,, fiu cu el ”când ajungem la spital și să pot simți ce se întâmplă cu mine, astfel încât să le pot spune exact ce se întâmplă”. . Spunând acest lucru, îmi pun și eu în viitor că voi ajunge la spital în viață și gata să dau informații vitale personalului. Nu m-am gândit niciodată să mor . Așadar, în următoarele câteva zile am vorbit continuu despre viitorul meu și despre ce s-ar întâmpla. Aceasta nu a fost o alegere conștientă, ci rezultatul credinței mele de neclintit că voi trăi.

{în copilărie, de multe ori îmi împingeam degetele de la picioare și mă simțeam rănit de acea durere intensă. Într-o zi l-am întrebat pe îngerul meu cum pot elimina acest tip de durere, îngerul meu a spus „nu poți elimina durerea, dar o poți accepta, fii una cu ea, îți dai seama că are o funcție”. Așa că m-am gândit la mine, care este scopul durerii? Mi-am dat seama că durerea trebuia să-mi spună că ceva nu este în regulă și că zona corpului meu are nevoie de atenție. Așa că l-am întrebat din nou pe îngerul meu „Este durerea un indicator al unei zone din corpul meu care are nevoie de atenție?” Răspunsul a fost „Da”.

Apoi am întrebat, „deci dacă recunosc că durerea și-a făcut treaba și sunt acum pe deplin conștient de atenția de care are nevoie zona și încep să iau măsurile necesare, atunci nu mai este nevoie de durere?” răspunsul înapoi a fost „Da”.

Am început să practic acest lucru în copilărie, cred că nu aveam mai mult de 10 ani în momentul în care am avut această conversație cu Ajutoarele mele spirituale (îngeri) și ceea ce învățasem despre durere a funcționat. Am înțeles despre canalizarea energiei către o zonă care avea nevoie de vindecare, așa cum am înțeles despre punerea mâinilor și cât de puternic era acest lucru pentru vindecare. Aș putea să-mi împing degetele de la picioare și să accept imediat mesajul durerii și să iau măsuri comise

1) acceptați mesajul durerii și mulțumiți-i pentru că și-a făcut treaba,

- 2) canalizați energia către zonă
- 3) relaxați-vă complet, îndepărtați orice gând că durerea „doare” doar că trimite un mesaj care a fost acceptat acum.
- 4) Durerea s-ar diminua imediat și de multe ori ar dispărea complet. }

Omul de ambulanță care era cu mine a spus că mersul a fost dur până la următorul oraș mic și am spus OK.

Am călătorit încet și fără sirene (nu sunt sigur de lumini)
Călătoria a fost lentă și dureroasă.

Am simțit fiecare umflătură și fiecare mișcare a fost extrem de dureroasă. Am rămas concentrându-mă asupra modului în care îmi doream să fie corpul meu, în formă, sănătos, puternic și bine. Îmi vizualizam corpul ca fiind vindecat și complet.

La scurt timp după ce am pornit la spital, mi-a sunat telefonul mobil și am văzut că era întâlnirea mea la care mă duceam când am avut accidentul. Am spus că trebuie să iau telefonul. Trebuia să-i anunț că nu vin, deoarece ea și familia ei mă așteptau la cină. A spus că nu va desface gâtul. În timp ce sună telefonul, am spus foarte sever să-l anulez și mi-a spus doar dacă promit să nu mișc capul. Am spus da și el a desfăcut-o. Am preluat apelul și am spus că nu voi putea face programarea noastră și că va trebui să reprognez timp de două săptămâni, iar ea este OK. Mi-am cerut scuze și mi-am luat rămas bun. Îmi pregăteam subconștient că aveam ceva la care să merg, deoarece eram *absolut* clar că mă voi recupera și voi fi la acea întâlnire într-o săptămână sau cam așa ceva.

De asemenea, i-am vorbit lui Michael pe telefonul mobil.

Am ajuns la spital în același timp cu Lynette și Amber. Și Michael a ajuns și el în mașina lui.

În timp ce eram introdus, am auzit că ambulanța de sex masculin le spunea asistentelor despre mine, dar nu am reușit să disting nimic din ceea ce a spus.
Eram în secția de urgență.

Au vrut să-mi taie hainele și le-am spus că nu le voi lăsa să-mi taie tricoul, deoarece cămașa pe care o purtam era o cămașă foarte importantă pentru mine și voiam să o port în continuare. Mi-au explicat cât de greu ar fi să-l scoateți și am spus ok, atunci să începem.

M-a durut enorm să-l dau jos, deoarece a trebuit să ridic brațele și să le răsucesc.

Aveam coaste rupte și un stern fracturat și încă nu aveam medicamente pentru durere.

Amber și Lynette au intrat și Amber mi-a luat mâna și m-a întrebat „Tati, o să fii bine?”
În acest moment toată lumea s-a oprit și a fost o tăcere completă în timp ce așteptau răspunsul meu.

Mi-am întors capul și am privit-o în ochi și am spus arătând către toate asistentele și medicii din jurul meu „îi vezi pe toți acești oameni alergând?” „Da” a răspuns Amber.
„Toți alergă pentru că în acest moment nu își dau seama că voi fi în regulă!”
Puteai auzi un ac care cade în camera de urgență. Nimeni nu s-a mișcat sau a spus nimic timp de 15 secunde.

Amber a zâmbit și s-a relaxat și am continuat să ne ținem de mână.

Nu *încercam* în mod conștient să vorbesc pozitiv și conștient folosind tehnici cum ar fi să vorbesc despre mine în viitorul meu, dar așa s-a întâmplat, cele mai multe conversații și gânduri pe care le-am avut au fost despre faptul că în viitorul meu fac ceva cu cineva. Nu mi-am dat seama de acest lucru decât câțiva ani mai târziu, că asta făcusem.

Am făcut o mulțime de lucrări construindu-mi disciplina interioară pentru a vorbi cu putere și pozitiv despre circumstanțele în care mă aflu.

Nu am permis nicio negativitate să intre în conștiința mea. Am avut intenția să-i aduc pe toți cei din jurul meu în sfera mea „așa se va desfășura”. Am simțit un sprijin imens din spirit și am simțit prezența spiritelor în jurul meu. M-am simțit ascuțit și clar cu viziunea mea. A existat o absență completă a fricii. Am continuat să am încredere că totul va fi bine.

Cred că ceea ce am făcut este posibil pentru toată lumea, indiferent dacă credeți în Dumnezeu, în Iisus, în Buddha, în Mohammad, în Duh sau în oricine sau chiar în nimeni. De fapt, profunzimea legăturii cu Dumnezeul tău sau cu tine însuși este cea care face posibilă orice și-ai imagina.

Acest lucru se poate întâmpla numai atunci când ți-ai permis să fii vulnerabil și ți-ai permis să te iubești necondiționat. Acest lucru necesită cu adevărat ceva, în special curaj.

Este nevoie să renunți la orice rezistență.

{Când rezist, mă concentrez de fapt asupra obiectului pe care îl rezist.

Ceea ce vine spre mine este atras dintr-un motiv și nu știu care este motivul de cele mai multe ori. Atunci când rezist ceva, mă opresc din a-l experimenta. Acest lucru pe care îl împotrivesc face parte din fundamentul care îmi permite să-mi construiesc viitorul DUPĂ el. Când nu permit acest lucru în viața mea, atunci viața mea intră într-un model de reținere și ceea ce rezist, continuă să apară.

În mod inconștient, continui să atrag experiența care mă va ajuta să cresc în persoana pe care trebuie să o aflu cândva în viitorul meu, persoana respectivă va putea să facă față unei situații viitoare pentru care tu, aici și acum, nu este pregătit.

Cât de des ajungem la un loc din viața noastră și ne spunem „experiența pe care am avut-o în trecut m-a ajutat să fiu pregătită pentru următoarea aventură din viața mea”. Când îmbrățișez experiențele care sunt atrase în viața mea, atunci mă deplasez prin viață cu libertate și ușurință și ajung în locul potrivit la momentul potrivit.

Uneori rezistăm motivului pentru care ALȚII ne dau să facem ceva, de obicei pentru că este motivul lor și îi avantajează pe ei și nu pe noi. Când mă uit și, desigur, voi găsi, motivul meu pentru a avea o anumită experiență, atunci îmbrățișez experiența și nu mai rezist.

Uneori rezist, pentru că nu sunt clar asupra scopului meu mai mare și acest lucru este ca și cum aș fi împins în întuneric atunci când nu pot vedea nimic și nu știu ce este în fața mea.

Gândește-te la asta ... când nu știu ce este în fața mea, atunci voi dori să mă mișc mai încet, dar dacă știu ce este în fața mea și este întuneric, atunci voi putea să fac un pas mai încrezător.

Când reflectez la o experiență pe care am trăit-o, am tratat-o cu putere și mă întreb „ce m-a pregătit pentru acest moment?” atunci voi avea inspirații care mă vor ajuta să înțeleg, să văd,

să știu și să simt cum această experiență anterioară m-a făcut să fiu pregătit pentru experiența la care mă gândesc acum.

Am predat aceste lucruri de câteva decenii și am lucrat la *Viața ei* . }

Am stat acolo o vreme, ținându-l de mână pe Ambers și vorbind cu Lynette.

La un moment dat, am fost rotit într-o parte a camerei de urgență și am avut două asistente care stăteau deasupra mea, una de ambele părți ale căruciorului. Vorbeau între ei și unul spunea că are probleme să rămână însărcinată. Ascultam și am spus „te pot ajuta cu asta!” Amândoi au părut destul de șocați! I-am explicat că distribuie produse de sănătate uimitoare și produse de îngrijire personală excelente, care ar putea să o ajute. Am explicat că acestea erau produsele care îmi hrăneau corpul acum pentru a-l ajuta să se reconstruiască și că acestea nu erau produse obișnuite. I-am explicat importanța eliminării toxinelor din corpul ei și a încetării introducerii mai multor. Am explicat că multe produse de îngrijire personală pot avea ingrediente potențial dăunătoare. De asemenea, am explicat că mâncarea noastră nu are același nivel de nutriție pe care îl avea odinioară.

Am explicat că multe cupluri au rămas însărcinate cu succes după ce au început aceste produse, iar acele cupluri au crezut că este posibil să fie produsele care au făcut diferența. Așa că i-am dat numărul meu de telefon și i-am sugerat să mă sune în câteva zile și să organizez produsul pentru ea. Am făcut asta de parcă aș fi așezat pe cărucior gata să plec acasă. Mi-a luat numărul, dar nu m-a sunat niciodată ...

Au făcut o scanare a pisicilor și multe radiografii. Încă am insistat să nu am morfină până nu s-au terminat radiografiile.

Apoi au făcut din nou toate radiografiile și scanarea pisicilor, nu știu de ce.

Îmi amintesc în timpul primelor loturi de raze X care m-am gândit la durere și m-am străduit să rămân conștient. Când mi-au spus că trebuie să le facă din nou, îmi amintesc că m-am relaxat și pur și simplu am acceptat-o și așa că am intrat într-un loc Zen. Nu-mi amintesc prea multe despre primul lot de raze X, dar amintesc destul de clar al doilea scan de pisică și raze X.

Sora mea Helen a intrat și a vorbit, la fel ca Michael, dar pentru că era camera de urgență, au permis doar o singură dată, cu excepția lui Amber și au permis lui Lynette să intre cu ea.

Am vorbit despre lucruri, nu-mi amintesc cu adevărat decât am fost sigur că conversația a fost despre lucruri normale de zi cu zi, NIMIC despre accident sau starea mea.

Am fost întotdeauna clar și angajat cu privire la modul în care avea să se desfășoare.

Era foarte târziu, cred că era pe la miezul nopții, când am fost adus în secția de terapie intensivă, până în această etapă cred că primeam morfină, deoarece nu-mi amintesc durerea.

Una dintre prietenele surorilor mele a fost asistentă în unitatea de terapie intensivă a acestui spital și i-a spus surorii mele săptămâni mai târziu că chirurgul i-a spus asistentei care mă îngrijea să mă facă să mă simt confortabil, întrucât urma să mor cândva în timpul nopții ...

M-au ridicat pe patul cu aer moale și doctorul mi-a făcut o injecție de morfină direct peste stern. El a spus „Acest lucru te va ajuta să dormi”.

I-am spus: „Nu voi dormi, am prea mult de lucru”. M-a privit ciudat și m-a întrebat „la ce te referi?” I-am răspuns „Am un corp de reconstituit !!”

Canalizam continuu energia în corpul meu către toate părțile care aveau nevoie de vindecare. M-am concentrat și mi-am imaginat organele interne reconstruindu-se și „fiind normale”. Am făcut asta continuu, toată noaptea. Nu am dormit niciodată cu un ochi ... prea ocupat.

Lynette, Amber, April, Helen și Michael au venit cu toții separat pentru a-și spune noapte bună. Mi-am propus să spun că îi voi vedea dimineța, am păstrat conversația despre ei și unde stau. Se rezervaseră într-un motel și luaseră deja cina. Mi-am spus noapte bună și mi-am propus să le spun că îi iubesc și că aș fi în regulă. Am vrut să-i liniștesc, astfel încât să nu se îngrijoreze deoarece știam că aș fi în regulă.

Am vorbit cu asistenta la capătul patului, nu-mi amintesc conversațiile. (s-ar putea să-și amintească).

La un moment dat am spus că trebuie să urin. Ea mi-a dat sticla și oricât am încercat, nu am putut urina în ea în timp ce stăteam întinsă . Ea a spus că dacă nu o voi putea gestiona, atunci vor introduce un cateter. Am spus că nu se va întâmpla așa!

Am încercat mai mult de o oră să fac pipi în sticlă, dar nu am putut. Nu mai urinasem de la ora prânzului de duminică, cu mai mult de 15 ore mai devreme.

Mi-a venit apoi ideea să mă ridic în picioare. Am întrebat-o pe asistentă „Ai putea să mă ajuți să ies din pat?” și ea a întrebat „pentru ce?” Am spus „Mă voi ridica în picioare și va pipi” și ea a spus „în niciun caz nu te las să te ridici!”

Am spus „mă ridic în picioare, fie mă poți ajuta să mă ridic din pat, fie o fac singură!”

Apoi m-a ajutat și a durat aproximativ 5 minute doar ca să mă pun în picioare.

Acolo stăteam în semi întuneric, ținând piciorul cu piciorul stâng și urinând în sticla pe care o ținea asistenta pentru mine.

Am umplut-o și a început să revăraseze pe podea. Ea a spus „așteptați și voi primi o altă sticlă” Am spus „în niciun caz nu mă opresc, habar n-am când voi putea face asta din nou”. Nu am vrut să opresc fluxul. Sticla a continuat să se revăraseze pe toată podeaua.

Asistenta a început să râdă și a spus „Nu am văzut niciodată pe cineva să umple una dintre acestea! Cred că va trebui doar să-l șterg! ”

Am chicotit în sinea mea, deoarece râsul în acest moment nu era o opțiune. Râsul pe care l-am avut în interior a fost semnificativ pentru mine.

Mi-au luat încă 5 minute să mă duc înapoi în pat. Asistenta și cu mine am început să discutăm mai mult și îmi amintesc că a întrebat ce fac și pentru care trebuie să fiu treaz. I-am explicat de ce nu dormeam și munca pe care o făceam.

În mod specific, îmi canalizăm energia în jurul corpului meu, văzând corpul meu radiază de lumină puternică și umplea orice zone care nu aveau lumină sau nu erau la fel de strălucitoare ca celelalte.

Așa am făcut-o.

M-am uitat în univers și mi-am imaginat brațele întinzându-se în univers ca și cum aş scoate universul într-o îmbrățișare. Făcând acest lucru a fost atragerea de energie, atât de mult încât mi-a revărsat continuu brațele, așa că la fiecare mișcare îmi imaginam o abundență absolută a acestei energii, așa că am știut că există MAI MULTE decât aveam nevoie pentru mine. Mi-am imaginat că intră în vârful capului meu la nivelul glandei pineale (la coroană) și mi-o mișcă în jurul corpului până unde simțeam că este nevoie. L-am văzut folosind grămezi de substanțe nutritive, pe care corpul meu le-a depozitat în diferite locuri din corpul meu, din suplimentele minunate pe care le-am luat. De câțiva ani, oamenii îmi spuneau „De ce luați atât de multe suplimente?” și obișnuiam să zâmbesc și să spun „Pentru că pot”. De fiecare dată când am fost întrebat pur și simplu am avut încredere în mine și am continuat să le iau. Abia după accident am realizat cât de important era să iau suplimente pentru prevenire și în caz de accidente. Majoritatea oamenilor sunt deficienți în nutrienți și astfel, în caz de urgență, atunci când corpul lor are nevoie de materie primă imediat pentru lucrări de reparații, atunci corpul trebuie să scape de altundeva pe care nu îl consideră vital. Cred că aceasta este o parte integrantă a supraviețuirii mele .

Uneori, în timpul nopții, am instalat o pâlnie imensă și i-am rugat pe îngerii mei să canalizeze această energie pentru mine și să o trimită pe pâlnie. Astfel aş putea petrece mai mult timp imaginându-mi corpul reconstruind și făcând toate activitățile din viitorul meu pe care credeam că aş putea să le fac.

Am făcut o excursie prin Himalaya în Nepal la mijlocul anilor optzeci și mi-a plăcut atât de mult și am vrut mereu să mă întorc. Din momentul în care s-a născut Amber, i-am arătat diapozitivele călătoriei și am vorbit despre cât de grozav va fi când mergem împreună împreună când are aproximativ 20 de ani și eu am aproape șaiszeci de ani. Am știut întotdeauna că va trebui să fiu tânăr la suflet pentru a face acest lucru și să am un corp sănătos puternic. Cea mai mare parte a vieții mele am fost bolnavă sau cu dureri de spate sau dureri de cap foarte proaste, etc. (Nu m-am referit niciodată la „înainte *de accident* ” chiar mai devreme în viața mea ..)

Noaptea aceea în terapie intensivă a fost cea mai concentrată pe care am fost vreodată și, de asemenea, cea mai lungă perioadă de timp în care am fost concentrată continuu.

A doua zi dimineată, chirurgul toracic a sosit în rundă și a avut o mulțime de oameni (medici) cu el , pe la 12 . Cred că au fost uimiți că încă trăiam.

El a stat la capătul patului meu și s-a uitat la diagrama mea. S-a uitat la mine și mi-a spus „ai niște răni destul de grave” .

M-am uitat înapoi la el și i-am spus „Este corect...” Am avut clar să nu accept premisa declarației sale.

El a răspuns : „Voi trebuie să ia unul și jumătate pulmonare s și splina. Când voi opera voi putea evalua dacă trebuie să fac altceva. ”

M-am uitat și l- am arătat, apoi i-am spus „Ești chirurgul toracic nu?”

El a răspuns „Da”

Arătând din nou cu degetul spre el, apoi i- am spus direct „bine, treaba ta este să-mi spui ce trebuie să fac pentru a mă asigura că nu se va întâmpla niciodată”. Când am spus mi - am arătat să - mi sine și apoi înapoi la el pentru restul pedepsei.

Oamenii cu el au făcut un pas înapoi.

El s-a uitat la mine câteva minute, în tăcere, îmi ceream pe îngerii mei să se asigure că a primit informațiile de care avea nevoie, apoi mi-a spus în liniște și calm: „Puneți asistentele să vă arate cum să faceți o tuse susținută și vreau să tușiți cât de mult sânge puteți. De asemenea, vreau să te plimbi respirând adânc și tusind cât poți de sânge. ”

Am spus OK".

A plecat, iar eu și asistenta ne-am uitat pur și simplu unul la celălalt.

Am avut sternul fracturat și coastele rupte ...

Ideea de tuse și respirație profundă ...

Am stat acolo o oră adunând curajul să mă ridic și să mă plimb.

Apoi i-am spus asistentei că am nevoie de ajutorul ei pentru a mă ridica din pat și mi-a spus „Nu vă permit să vă ridicați”.

Am spus „Doctorul a spus că trebuie să mă ridic și să mă plimb și să respir adânc și asta voi face”.

Ea a spus cu emfază „acum nu a vrut să spună”

I-am răspuns: „O fac acum și mă poți ajuta fie să mă ridic, fie mă ridic singur”.

Avea un zâmbet ușor pe față și a început să mă ajute. A durat aproximativ 5 minute să mă ajute să mă ridic din pat și în picioare. A fost o realitate destul de mare să stai acolo. Am plecat FOARTE LENT. Un pas la fiecare 5 secunde. Am respirat adânc și tușeam sânge, așa cum o făcusem deja de câteva ori în pat. De fiecare dată când tușeam sânge mă opream. Apoi s-a îndreptat din nou. Ajunsesem la vreo 15 pași de pat și eram complet șters. Nu mai aveam energie și m-am întors și nu-mi venea să cred cât de departe părea patul. Am abordat cei 15 pași înapoi la pat așa cum am abordat cu o seară înainte. Pune-mi ochii pe el și vizualizează-mi corpul răspunzând. M-am întors în pat și m-am întins acolo recuperându-mă.

Corpul meu era incredibil de slab. Am alergat o serie de maratoane în viața mea și cei cincisprezece pași m-au epuizat mai mult decât oricare dintre maratoane.

În accident, fiecare mușchi din corpul meu și-a pierdut forța și parcă eram un copil care trebuia să reconstruiască puterea fiecărui mușchi.

Am continuat să lucrez canalizând energia în corpul meu și imaginându-mi corpul reconstruindu-se.

Asistenta stătea încă la capătul patului meu, urmărindu-mă așa cum făcuse cealaltă toată noaptea.

După o oră am spus că sunt gata să fac totul din nou. Ea m-a ajutat și am plecat. Am ajuns să fac un tur complet în jurul unității de terapie intensivă.

Încă o dată m-am întors în patul meu complet cheltuit.

În timp ce stăteam acolo, asistenta m-a întrebat: „Îți dai seama cât de norocos ești?”

I-am răspuns: „Cred că nu, motiv pentru care probabil îmi pui întrebarea”

Ea a spus: „Există un lucru pe care îl numim viteza de moarte pentru anumite accidente de mașină , aceasta înseamnă că pentru această viteză și mai presus de toate, toți cei din mașină mor . Pentru coliziuni cu capul într-un obiect staționar (ca un stâlp), viteza de moarte este de șaiszeci de km / oră. Săptămâna aceasta am avut aici două persoane separate care au avut exact

același accident ca și tine, cu un cap în ciocnire direct într-un stâlp. Amândoi făceau șaiszeci de kilometri pe oră și amândoi mureau, totuși tu făceai 85 km / oră și ai trăit. Ești destul de norocoasă. ”

Știam că nu este noroc, dar am simțit, de asemenea, că nu vrea să știe cum am făcut-o. M-am întins acolo și mi-am întreat îngerii „cum am supraviețuit și nu au reușit?”

Răspunsul de la ei a fost clar și a fost „ai cerut ajutor”

I-am întreat înapoi, „ce au făcut ceilalți?”

Au spus „ei văd stâlpul care vine și spun, „Oh, nu !! Voi muri!” și mor. ”

Am stat acolo gândindu-mă la asta o vreme.

M-am gândit la toată munca de dezvoltare personală pe care o făcusem de-a lungul deceniilor și la intenția mea de a-mi afla limitele (sau nelimitarea mea) și cum învățasem să am încredere în mine și în ceea ce simțeam. M-am gândit când am crescut cum eram atât de îngrijorat de ce cred toți ceilalți despre mine și dacă fac ceea ce este „corect”. M-am gândit la o mulțime de lucruri. Știam că nu este noroc ...

M - am uitat înapoi la viața mea și a dat seama alegerile pe care le- am făcut atunci când toată lumea mi -a spus să nu facă ceva ce *ei* nu -i plăcea, dar știam că avea dreptate pentru *mine* .

La 5 ani de la accident, făceam un antrenament în afacerea mea pentru aproximativ 100 de oameni și am început să povestesc momentul în care am făcut scufundări, apoi, în mijlocul antrenamentului, mi-am dat seama brusc că, dacă nu m-aș fi scufundat în sky sky, este posibil să fi murit în accident. Am stat în fața camerei vizibil emoționat și simțeam aprecierea forței și a dorinței mele de a continua cu ceea ce știu în inima mea pentru a fi potrivit pentru mine. Permiteți-mi să vă împărtășesc povestea ...

La mijlocul anilor '80 (la jumătatea anilor '20) locuiam într-un oraș mare din țara Victoria și într-o seară mă uitam la unul dintre acele spectacole de stil de viață și exista un segment pe scufundări în cerul Tandem unde te legați de cineva care a făcut câteva mii de sărituri, astfel încât să știe ce fac și apoi săriți dintr-un avion perfect bun și cădeți în cădere fără pământ. Îmi dorisem ani de zile să fac scufundări, dar știam că dacă o voi face singur, probabil că voi muri. Am avut o senzație proastă cu privire la faptul că cablul nu funcționează și jgheabul nu se deschide. Așadar, cu scufundările în tandem nu am trebuit să-mi fac griji în legătură cu asta, întrucât persoana experimentată ar putea face față oricărei situații.

Am sunat la postul de televiziune în dimineața următoare și am aflat unde au făcut săriturile în tandem. Era în afara Sydneyului . Ei bine, asta a fost în regulă, deoarece tatăl meu locuia în Sydney și puteam să mă duc să stau cu el și să împrumut o mașină. Am rezervat zborul, l-am sunat și i-am spus că vin, (eram destul de deșept să nu-i spun de ce vin).

Am ajuns la Sydney la patru zile după ce am văzut spectacolul și am împrumutat o mașină și am condus cele două ore până la pista de aterizare din care operau.

Aș putea adăuga că în acest moment aveam multe probleme într-o relație. Am iubit-o pe această fată, dar nu funcționa. Citeam și o carte a lui Richard Bach numită Bridge Across Forever. Această carte a fost despre conceptul de suflet pereche și dacă suntem cu adevărat destinați unei anumite persoane. Partea cărții pe care am citit-o întâmplător la momentul în care am ajuns la Sydney a fost atunci când Richard nu a putut rezolva relația cu sufletul său pereche și a urcat într-un avion mic cu un singur motor . S-a prăbușit și jgheabul nu a funcționat. Situația era remarcabil pentru ceea ce mă pregăteam. M-am întreat dacă Spirit încercă să-mi spună să nu urmez, deoarece aș muri înainte de vremea mea. În inima mea știam

că este important să continuăm. Știam că vreau să cuceresc frica de moarte. Știam că este important. Mi-au trebuit încă 20 de ani să înțeleg cât de important este. Știu, de asemenea, că acele două zile din Sydney m-au pregătit cu putere în viața mea să împing frica și să nu fiu controlat de necunoscut.

Când am ajuns la pistă, era ocupat cu decolarea avioanelor și cu oamenii care se mișcau peste tot. A fost o zi frumoasă foarte puțin nor și soarele strălucea.

M-am înregistrat și mi-am plătit banii. Aceștia au explicat că banii nu erau rambursabili. M-au dus la antrenament și mi s-au potrivit.

Vântul a crescut și apoi mi s-a spus că peste o anumită viteză a vântului nu pot face scufundări în tandem, deși scufundări regulate în cer se întâmplă încă. În timpul zilei, în timp ce așteptam să moară vântul, mi-am citit cartea și am urmărit celălalt scufundare și am vizitat toaleta de atâtea ori încât nu mai rămăsese nimic în mine ...

Am așteptat toată ziua de la aproximativ 10 dimineața până la amurg . Au fost foarte scuze și au spus că dacă mă întorc la 5 dimineața, vântul era mereu slab la acea oră a dimineții și aș putea să sar. Am spus ok și am plecat acasă.

Am ajuns acasă și am luat cina, mi-am citit cartea toată noaptea, am vrut să știu dacă Richard a murit. Încercam să-mi dau seama dacă există vreun mesaj pentru mine în carte. Această poveste s-a întâmplat înainte să învăț cum să comunic atât de clar , ca și acum , cu îngerii / ajutoarele mele spirituale.

M-am ridicat din pat devreme și am luat micul mic dejun știind că orice lucru care intră în acest moment trecea direct prin mine ...

Am ajuns la pistă la 5 dimineața și aerul era liniștit. Băieții au fost uimiți că am apărut. Au spus că nimeni nu s-a *mai* întors *niciodată* a doua zi. M-au luat în avion și în partea de sus mi s-a spus să pășesc pe placa mică de metal de deasupra roții. Placa era suficient de mare pentru un set și jumătate de picioare. Eram agățat de bara de metal **absolut îngrozit** . De fapt, am simțit că sar la moarte.

Nu aveam de gând să mă retrag și dacă voiam să mor aici și acum, așa să fie. Tipul legat de mine a strigat „Salt” și am dat drumul. În acel moment am intrat în semi-conștiință. Aveam ochii deschiși, dar totul era negru. Nu eram conștient de mediul meu, de unde mă aflam sau de ceea ce se întâmpla. Dar am putut auzi o voce în depărtare. Vocea țipa la mine ca să-mi strâng picioarele în timp ce ne aflam într-o cădere. Gura lui era chiar lângă urechea mea, dar părea că se află la o milă distanță. După puțin timp mi-am ascuns picioarele, fără să știu cu adevărat ce se întâmplă sau de ce. Mi s-a părut un vis și că mă înghesuiam într-o poziție fetală și habar nu aveam ce se întâmplă sau unde mă aflu. Când mi-am strâns picioarele, ne-am aplatizat din spin și el mi-a spus „încă o secundă și am de gând să trag cordonul de rupere”.

Am fost în cădere liberă pe pământ și am știut în acest stadiu , nu era **absolut** am putut face nimic în privința asta. Dacă aș muri în acest moment, nu aș putea să-l opresc. Așa că am decis să mă bucur de călătorie . **Mi-am acceptat situația.**

M-am uitat în jur și nu-mi venea să cred cât de ciudat era să experimentezi în continuare sentimentul căderii și să devin mai rapid.

Până la urmă a tras cordonul de rupere și am scos un „whoopee” !!! Mi-a spus „Toți fac asta”. Am coborât și am aterizat în cercul mic. Toți ceilalți scafandri de cer au venit la mine și m-au întrebat „Ți-a plăcut?”

Am răspuns „Absolut!”

Apoi au spus „Deci o să o faci din nou?”

Am răspuns „Nu”

Toți m-au întrebat,

"De ce nu?"

Am răspuns „pentru că acum am fost acolo și am făcut asta!”

Această experiență m-a pregătit, așa că am putut să-mi eliberez frica de moarte.

Înapoi la spital în secția de terapie intensivă.

În timpul zilei eram încă incredibil de concentrat pe vindecarea mea.

A treia oară când m-am ridicat să merg și să respir profund, am pornit în jurul terapiei intensive. De fiecare dată când mergeam la plimbare, asistenta era chiar lângă mine, pregătită să ajute dacă era nevoie. Nu m-a ținut niciodată la mers, cred că a simțit importanța ca eu să o fac pentru mine.

A treia oară mi-a spus „Ce vezi în jurul tău?”

Am răspuns „O mulțime de oameni inconștienți”

În timpul celor 16 ore în care am fost în terapie intensivă, aceasta a fost singura dată când m-am uitat la alți pacienți, nu i-am ignorat, ci nu au fost în conștiința sau conștiința mea.

Apoi a spus „De ce crezi că este?”

Am ridicat mâna spre ea, am întins mâna și am spus „Nu vreau să știu, sunt concentrat să mă vindec!”

Apoi mi-a spus „Ți-am sunat chirurgia la fiecare 15 minute și i-am spus că nu aparții Unității mele de terapie intensivă”. Am zâmbit și am fost de acord cu ea.

De data aceasta în plimbarea mea am făcut două ture complete în camera mare. În timpul celui de-al doilea tur, ea m-a întrebat „Vrei să faci un duș?”

M-am uitat la ea și am spus că aș face-o și că sunt sigură că mă va ajuta să mă simt mai bine și să mă simt frumos și revigorat.

Când m-am întors la culcare, a spus că va fi puțin timp să pregătească totul și că va veni să mă ia în curând. Acum mă păresea singură. Un semn clar că mă putea vedea îmbunătățindu-mă (deși nu eram conștient de acest lucru la momentul respectiv).

O jumătate de oră mai târziu s-a întors și m-a luat. M-am ridicat, având nevoie de ajutorul ei și ne-am îndreptat spre duș.

M-a dezbrăcat și m-a așezat complet goală într-unul dintre scaunele albe de plastic și mi-a pus dușul portabil în mână și mi-a spus că se va întoarce curând. Nu puteam să mișc nimic, nu puteam face decât să stau acolo în aceeași poziție pe care mi-a pus-o ea. Nu am fost deloc în stare să mișc apa.

Se părea că a plecat o vreme când s-a întors și și-a băgat capul în jurul ușii. Ea m-a întrebat dacă mă descurc, ceea ce am spus da.

Apoi a spus: „Am câteva asistente aici, este bine dacă intră?”

Cu un zâmbet foarte mare pe față am întrebat „și ce vor să vadă?”

Ea a răspuns cu un râs minunat: „Vor să te vadă la duș!”

Am râs înapoi spunând „așa am crezut ... adu-i!”

Celelalte asistente s-au înghesuit cu toții în cabina de duș în timp ce stăteam acolo goală, ținând trandafirul de duș. Asistenta mea a spus „cât timp d o credeți că această unitate de terapie intensiva a fost aici?”

Am spus „Nu știu, cred că poate 70 de ani. ”

Ea a spus „da și tu ești primul care a făcut vreodată un duș. Nu ne- am dat seama de ce au făcut duș într-o unitate de terapie intensivă, unde oamenilor li se dau băi de burete! ”

Am râs cu toții.

Au continuat să explice cum dușul a fost întotdeauna folosit ca o cameră de depozitare, așa că au trebuit să-l curățe și să-l curățe.

Lynette și Amber m-au vizitat des în timpul zilei.

Până în jurul orei 16, a venit ordonatorul și m-a scos din Terapie Intensivă și m-a dus într-o secție.

După ce am fost întoarsă spre secție, Lynette și Amber m-au dus la cafeneaua spitalului și am luat cu toții împreună și am discutat despre lucruri obișnuite.

În noaptea aceea de luni, mi-aș fi dorit să dorm, dar în secție era o asistentă din iad care a lovit toate tăvile, mopurile și gălețile și s-a plimbat tare toată noaptea.

Îmi frecam în piept o cremă vindecătoare foarte specială și luam suplimente nutritive speciale pe care le iau zilnic . Lynette le adusese pentru mine.

Marți dimineață a venit ordinul și m-a dus din nou la radiografie și au luat mai multe radiografii toracice și apoi m-au condus din nou la pat.

În fiecare oră și uneori mai des mergeam la plimbări în sus și pe coridoare respirând încă adânc și tusind încă cantități mici de sânge. Eram independentă și mă mișcam într-un ritm ușor mai lent decât în mersul normal.

Am primit câteva telefoane și câțiva vizitatori. Unul dintre acești vizitatori a fost asistenta medicală de terapie intensivă care era prietena surorilor mele.

Când eram în secție, a venit o asistentă medicală care făcea un studiu cu privire la cauzele rănilor în accidente de mașină grave, astfel încât producătorii de mașini să poată ajusta proiectele mașinilor pentru a minimiza aceste leziuni.

A pus multe întrebări

O întrebare a fost „a existat ceva care să-mi împiedice vederea?”

Răspunsul meu a fost „Da”

Ea a întrebat „Și ce a fost asta?”

Am răspuns „Pleoapele mele!”

A scris-o fără să-și dea seama că făcusem o glumă și apoi s-a uitat la mine și am putut să o văd evaluându-mă. Apoi a râs.

Am spus apoi „praful airbagului m-a oprit să pot vedea unde să conduc mașina în siguranță”

Asistenta era și călugăriță. A vorbit cu mine despre cât de incredibil a fost că trăiesc. În timp ce mă întrevedea, un inginer îmi evalua mașina. O săptămână mai târziu, când eu și prietenul meu Michael am mers să ne uităm la mașină și să adunăm câteva lucruri de la ea, omul care o depozita a întrebat „câți oameni au murit în ea?” Michael a spus că nimeni nu di e d, și vă uitați la omul care a supraviețuit. El a fost șocat și a spus cât de incredibil era că eram în viață (sau cuvinte similare)

Miercuri dimineață, chirurgul toracic a venit să mă vadă, a tras perdeaua în jurul meu și a clătinat din cap, dintr-o parte în alta, spunând „N-am văzut niciodată așa ceva ...”

În acest moment, de fapt, m-am gândit: „Poate că acest lucru este mai rău decât ceea ce mi-am permis să realizez... ..”

El a spus: „Nu am crezut radiografiile pe care le-am făcut ieri, că am sunat la chirurgul toracic de top din Melbourne și el și cu mine am fost treji de 24 de ore dând peste raze X de duminică seara și ieri dimineață și a fost de acord cu diagnosticul meu inițial de a-ți scoate unul și jumătate din plămâni. De asemenea, este de acord cu diagnosticul meu actual, că acum aveți doi plămâni noi ai unui adolescent care nu a fumat niciodată ”

Am spus „Am 43 de ani”

El a spus: „Știu ...”

Eram atât de încântat ... reușisem ...

Am întrebat „ce se întâmplă acum?”

El a răspuns: „Poți să te duci acasă”

Am întrebat „cât de curând?”

El a răspuns „cât mai repede posibil. Am auzit că faci tehnici de vindecare și că y ou sunt , de asemenea , luați suplimente, iar acest lucru în mod clar este de lucru pentru tine și tu ar fi mai bine acasă.“

Când liftul meu a sosit o oră mai târziu pentru a mă duce acasă, am ieșit din spital cu aburul meu.

În două săptămâni de la accident am reușit să-mi bat pieptul ca Tarzan.

Coaste rupte și sternul fracturat se vindeau frumos.

Nu ar fi uimitor dacă am avea cu toții încredere în noi și în ideile și inspirațiile pe care le luăm?

Cât de mult avem cu adevărat încredere în noi?

Știu de-a lungul anilor din 1987, credința și încrederea pe care le am în mine și în ceea ce sunt capabil , a crescut enorm. Acest lucru se datorează în principal aceleiași lucrări pe care le împărtășesc acum prin www.enjoyinnerpeace.com.au La acest site web există multe elemente

care vă permit să vă urmăriți creșterea spirituală în timp ce sunteți acasă sau prin împărtășirea cu alte persoane cu același spirit în aceeași călătorie.

Dacă doriți să învățați cum să lucrați cu ghidurile voastre spirituale precum John sau doriți să aflați mai multe despre cine sunteți, de unde ați venit , de unde mergeți și de ce sunteți aici , accesați site-ul web h este www.enjoyinnerpeace.com.au

Odată ajuns acolo la locul său

În primul rând, vizionați videoclipul de 20 de minute pe fila Povestea noastră

În al doilea rând cumpărați o carte electronică.

În al treilea rând, puteți achiziționa un program de studiu la domiciliu , pe care îl puteți lucra singur , în propria dvs. casă

În al patrulea rând, rezervați-vă pentru o consultație individuală pentru profilul de orientare, unde stabiliți / perfecționați o comunicare clară în două direcții cu ajutorul vostru spiritual.

În funcție de cât de departe doriți să urmărească creșterea ta spirituală există sunt peste 600 de cursuri de spiritualitate si multe alte servicii disponibile.

Explorează site-ul www.enjoyinnerpeace.com.au și dacă ai întrebări, pune-le .

John face un tur al lumii învățându-i pe oameni să vorbească cu ghizii lor spirituali, să aibă încredere în ei înșiși, să-și găsească scopul vieții și să aibă curaj să-l urmărească.

Dacă doriți ca John să vină în zona dvs., contactați-l sau personalul său prin intermediul site-ului web www.enjoyinnerpeace.com.au .

De asemenea , dacă sunt de asemenea fluent în limba engleză și există erori în translati pe din versiunea în limba engleză pentru această versiune tradusă vă rugăm să- l facă cunoscut meu de birou și dacă sunteți fericit să verificați din nou traducerea pentru noi , atunci vom fericit transmite versiunea document Word tu să editezi. Vă mulțumim anticipat că ne- ați asistat 😊